

Sygn. akt II CSK 334/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa D.S.
przeciwko „T...V”.
z siedzibą w H. (H.)
o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód D.S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 21 grudnia 2016 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 22 marca 2016 r., którym oddalono powództwo przeciwko T...V. z siedzibą w H. (H.) o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.), bowiem postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W skardze oparto się na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.)

w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu przedstawianemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12, z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 – nie publ.). Wątpliwości muszą pozostawać w związku z rozstrzygnięciem sprawy, wykazany w uzasadnieniu wniosku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy postawić w tak sposób ogólny i abstrakcyjny, aby mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować okoliczności faktycznych sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 – nie publ.). Kolejnym niezbędnym wymaganiem wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości, różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, oraz przedstawienie własnego stanowiska skarżącego związku zagadnienia z rozstrzygnięciem sprawy oraz wadliwością zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające bądź wykazania, że zachodzą przyczyny uzasadniające jego zmianę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5). Przedstawiona przyczyna kasacyjna i jej uzasadnienie w oczywisty sposób nie spełniają powyższych wymagań. Zdaniem skarżącego istotne zagadnienie prawne, związane jest z granicami ustawowego pojęcia „ruch

pojazdu” w kontekście złożoności i skomplikowania dzisiejszych pojazdów mechanicznych, w szczególności czy wszystkie urządzenia zainstalowane w pojeździe powodują jego ruch w rozumieniu art. 436 k.c. Takim urządzeniem miałby być terminal komunikacyjny Fleet - board (Dispopilot), służący do przekazywania wiadomości tekstowych między dyspozytorami a kierowcami, którego obsługa przez powoda w trakcie jazdy na autostradzie A30 w Niemczech spowodowała zaniechanie obserwacji drogi a w konsekwencji najechanie na inny pojazd, co doprowadziło do poważnych szkód na osobie i mieniu. Przedstawione zagadnienie nie może być uznane za istotne z uwagi na brak jego związku z rozstrzygnięciem. Skarżący pomija bowiem istotę zdarzenia sprawczego, polegającą na naruszeniu przez kierowcę nie tylko przepisów prawa dotyczących sposobu poruszania się na drogach publicznych, ale także jednoznacznego zakazu obsługiwanego wskazanego urządzenia podczas ruchu pojazdu. O przekazaniu nowej wiadomości informował sygnał, udzielenie natychmiastowej odpowiedzi nie było potrzebne, natomiast wyłączenie komunikatora i zapoznanie z wiadomością dopuszczalne było dopiero po zatrzymaniu pojazdu. Powód był zawodowym kierowcą, przeszkolonym w zakresie obsługi urządzenia, z którego korzystał praktycznie codziennie. Niezależnie od tego utożsamienie „ruchu pojazdu” z pracą takiego urządzenia elektronicznego, instalowanego doraźnie i nie będącego częścią składową, nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi wystąpić zauważalna bez głębszej analizy wadliwość zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił oraz przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich

naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

W uzasadnieniu przesłanki oczywistej zasadności skarżący wskazuje, że właściciel pojazdu powinien ponosić odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, gdyż współprzyczynami wypadku było działanie terminala komunikacyjnego, które odwróciło uwagę kierowcy, zachowanie innego uczestnika ruchu, który nie sygnalizował hamowania znakami stop oraz ograniczenie widoczności spowodowane zapyleniem drogi. Tym samym powód odwołuje się do własnej wersji zdarzenia i jego przyczyn pomijając, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, obejmującą ustalenia faktyczne i ocenę dowodów. W oparciu o wyniki postępowania dowodowego Sąd drugiej instancji wyłączył inne przyczyny wypadku komunikacyjnego i wykazał okoliczności uzasadniające winę kierowcy, wyłączając odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Uwzględniając charakter sprawy, rodzaj dochodzonego roszczenia i sytuację materialną skarżącego Sąd Najwyższy w oparciu o zasadę słuszności odstąpił od obciążenia go kosztami postępowania kasacyjnego należnymi stronie przeciwnej (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

aj

a.ł

